

Arrest

nr. 273 516 van 31 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij geeft het volgende feitenrelaas weer in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij wordt op X te Abidjan geboren en bezit de Ivoriaanse nationaliteit.

Zij komt op 30 juli 2018 het Rijk binnen en dient op 3 augustus 2018 een asielaanvraag in bij de bevoegde nationale instanties.

Op 8 maart 2021 weigert het CGVS de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij.

Op 17 september 2021 wordt verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en bendevorming. Verzoekende partij wordt in de gevangenis van Oudenaarde aangehouden.

Per arrest nr. 260.919 van 20 september 2021 weigert Uw Raad de asielaanvraag van verzoekende partij definitief.

Op 27 september 2021 wordt verzoekende partij door een terugkeerbegeleider geïnterviewd in de gevangenis van Oudenaarde.

Op 21 februari 2022 wordt een beschikking tot invrijheidstelling onder voorwaarden van verzoekende partij genomen door de onderzoeksrechter bij de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

Op dezelfde dag worden een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar aan verzoekende partij afgeleverd.

Het betreft de bestreden beslissingen.”

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier. De verzoekende partij geeft een gelijkaardig feitenrelaas weer.

Op 21 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de eerste bestreden beslissing) en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (hierna: de tweede bestreden beslissing). Beide bestreden beslissingen werden op dezelfde dag (21 februari 2022) ter kennis gegeven aan de verzoeker.

De eerste bestreden beslissing (bijlage 13) kent de volgende redengeving:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: Z.

Voornaam: Z.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Abidjan

Nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 17.09.2021 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat van 17.09.2021 blijkt : ‘Gevaar op recidive is aanwezig gelet op het schijnbare gemak waarmee de feiten - zoals daartoe aanwijzingen zijn - zouden gepleegd zijn geweest alsook gelet op het zeer lucratief karakter van dergelijke feiten - zoals daartoe aanwijzingen zijn - en de actueel eerder beperkte bronnen van inkomsten waarover de inverdenkinggestelde beschikt.’

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Tijdens het interview met een terugkeerbegeleider op 27.09.2021 heeft de betrokkene verklaard geen familie, partner of kinderen te hebben in België. Hij herhaalt dat zijn vrees waarvoor hij asiel had aangevraagd terecht is. Maar zijn asielaanvraag is ondertussen negatief afgesloten door de beslissing van RW van 22.09.2021. Artikel 3 en 8 EVRM zijn dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

Betrokkene zijn asielprocedure is negatief afgesloten met de beslissing van RW van 22.09.2021. Hij beschikt niet meer over een officieel adres in België.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde ;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 17.09.2021 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat van 17.09.2021 blijkt : 'Gevaar op recidive is aanwezig gelet op het schijnbare gemak waarmee de feiten - zoals daartoe aanwijzingen zijn - zouden gepleegd zijn geweest alsook gelet op het zeer lucratief karakter van dergelijke feiten - zoals daartoe aanwijzingen zijn - en de actueel eerder beperkte bronnen van inkomsten waarover de inverdenkinggestelde beschikt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)"

De tweede bestreden beslissing (bijlage 13sexies) kent de volgende redengeving:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: Z.

Voornaam: Z.

Geboortedatum: 30.06.1993

Geboorteplaats: Abidjan

Nationaliteit: Ivoorkust

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 21.02.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 17.09.2021 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevoering. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Uit het aanhoudingsmandaat van 17.09.2021 blijkt : 'Gevaar op recidive is aanwezig gelet op het schijnbare gemak waarmee de feiten – zoals daartoe aanwijzingen zijn – zouden gepleegd zijn geweest alsook gelet op het zeer lucratief karakter van dergelijke feiten – zoals daartoe aanwijzingen zijn – en de actueel eerder beperkte bronnen van inkomsten waarover de inverdenkinggestelde beschikt.'

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Tijdens het interview met een terugkeerbegeleider op 27.09.2021 heeft de betrokkene verklaard geen familie, vrouw of kinderen te hebben in België. Hij herhaalt dat zijn vrees waarvoor hij asiel had aangevraagd terecht is. Maar zijn asielaanvraag is ondertussen negatief afgesloten door de beslissing van RVV van 22.09.2021. Artikel 3 en 8 EVRM zijn dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van: "artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsmede artikel 40 van de Grondwet en de artikelen 16, 21 en 22 van de wet van 20 juli 1990 betreffende voorhechtenis."

Hij licht het middel toe als volgt:

"Dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten gelijktijdig met een inreisverbod werd betekend.

Dat deze bestreden beschikkingen op verschillende gronden zijn gebaseerd.

Dat deze verschillende gronden moeten worden geanalyseerd.

Inleidende opmerking

Overwegende dat in de eerste plaats al hetgeen hierna zal worden uiteengezet ook de nietigverklaring rechtvaardigt van het inreisverbod, welk besluit duidelijk verband houdt met het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

In feite zijn de bestreden beschikkingen niet alleen gelijktijdig gegeven, maar zijn zij ook gelijktijdig meegedeeld en op precies dezelfde wijze gemotiveerd.

De sociale integratie van de verzoeker

Overwegende dat verzoeker sinds 2018 in België woont.

Gedurende deze jaren heeft hij zich zowel sociaal als beroepsmatig kunnen integreren binnen het Koninkrijk.

Dat de aanvrager zowel als werknemer en als vrijwilliger heeft gewerkt.

Dat hij ook talrijke vriendschappelijke betrekkingen binnen het Koninkrijk heeft kunnen aanknopen.

Overwegende dat, ondanks al deze overwegingen, de wederpartij van mening is dat de bestreden besluiten geen inbreuk vormen op verzoekers privé- en gezinsleven en derhalve niet in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Een dergelijke redenering leidt tot verschillende opmerkingen.

Dat niets in het onderhavige geval het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM ter discussie stelt.

Dat het verzuim van de wederpartij om rekening te houden met het privé- en gezinsleven, zoals hier het geval is, reeds is bestraft door het Hof, met name in arrest nr. 167.719 van 17 december 2016

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima fade, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition.

Dit privéleven omvat met name het recht om de betrekkingen die hij sedert zijn verblijf in BELGIË met derden heeft aangeknoopt, in stand te houden.

Verzoeker verwijst naar het arrest NIEMIETZ tegen Duitsland van 16 december 1992, reeks A, nr. 251-B, blz. 33, § 29, met name gevolgd door het arrest HALFORD tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997, waarin het Hof oordeelde dat het "mogelijk noch noodzakelijk" is te trachten het begrip "privéleven" te definiëren in termen van het recht op privacy, of noodzakelijk" te zoeken naar een uitputtende definitie van het 3 begrip "privéleven", oordeelde het Hof dat het te restrictief was dit begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen eenieder zijn persoonlijke leven kan leiden zoals het hem goedgevindt, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten. De eerbiediging van het privéleven moet tot op zekere hoogte ook het recht van het individu omvatten om relaties met medemensen aan te gaan en te ontwikkelen, ook in de professionele en commerciële sfeer.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest JOSEPH van 27 februari 2014 (req. nr. 70055/10) voor eenieder die een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, een recht op een doeltreffende voorziening in rechte heeft verankerd " La Cour considère que la requérante avait prima facie des griefs défendables à faire valoir devant les juridictions internes tant sous l'angle de l'article 3 que de l'article 8 de la Convention et que, par conséquent, l'article 13 s'applique

Dat verzoeker bijgevolg op grond van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel elk middel kan aanwenden om het bestaan van zijn gezinseenheid aan te tonen.

Artikel 8 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Hamidovic van 4 december 2012 (req. nr. 31956/05), beschermt de gezinseenheid.

Dat het Hof in dit arrest heeft verklaard dat de besluiten van de staten op het gebied van immigratie een inmenging kunnen vormen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, zoals dat wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM, met name wanneer de betrokken personen in het gastland voldoende sterke persoonlijke of familiebanden hebben die door de uitzettingsmaatregel ernstig kunnen worden aangetast

Dat de betrokken besluiten derhalve duidelijk een inmenging vormen in verzoekers recht op het privéleven en familie- en gezinsleven, zoals neergelegd in artikel 8 EVRM.

Dat een dergelijke inmenging slechts toelaatbaar is indien zij in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Dat dit in dit geval duidelijk niet het geval is.

Dat verzoeker in deze omstandigheden zou worden gedwongen om naar zijn land van herkomst terug te keren, vomit zonder meer een duidelijke schending van de in het middel genoemde bepalingen en in het bijzonder van artikel 8 EVRM, te meer indien het hem wordt verboden om gedurende meerdere jaren op het grondgebied van het Koninkrijk te verblijven.

Bovendien is het onjuist zich te beroepen op artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 en te beweren dat verzoeker geen adres in BELGIË heeft, aangezien hij nog steeds verblijft op het adres dat voorheen het zijne was en dat bovendien in de beschikking van de Raadkamer is vernield, te weten (...) te 9000 GENT.

Dat dit het adres in het strafdossier is vernield, nl het adres waar verzoeker volgens de beschikking van de Raadkamer moet verblijven.

Het door de wederpartij in het bevel tot verlaten van het grondgebied aangevoerde onderduikrisico blijkt dus illusoir te zijn.

Dat hij in feite op dit adres werd gearresteerd en dat hij dit adres noemde in de context van alle ondernomen stappen.

De bestreden beslissingen schenden ook, door geen rekening te houden met dit privé- en gezinsleven, de motiveringsplicht die is voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook door de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980.

Dat moet worden beklemtoond dat het besluit tot weigering van toegang leidt tot een onderbreking van het contact tussen verzoeker en het in BELGIË gevestigde privéleven gedurende een periode van ten minste driejaar.

Dat dit een onevenredige en ongerechtvaardigde inmenging is in de gezinseenheid, zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Om die reden moeten het aan verzoeker meegedeelde inreisverbod en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, nietig worden verklaard.

Het lopende onderzoek

Terwijl de door de wederpartij in de bestreden beschikking aangevoerde grond is dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Dat de wederpartij zich voor een dergelijke vordering beroept op de gronden van het aanhoudingsbevel dat op 17 september 2021 aan verzoeker is betekend.

Dat deze redenering echter wordt gemaakt vóór enig vooronderzoek door de onderzoeksrechter.

Dat na dit aanhoudingsbevel, de onderzoeksrechter gedurende vier maanden de zaak heeft onderzocht.

Dat toen zij het bestreden besluit nam, de wederpartij redelijkerwijs niet kon beweren dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde vormde.

Dat verzoeker door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van GENT voorwaardelijk in vrijheid is gesteld.

Dat de strafrechter over het volledige strafdossier beschikt, hetgeen niet het geval is voor de wederpartij, maar dat de gerechtelijke autoriteiten de verzoeker hebben vrijgelaten.

Indien hij als een bedreiging van de openbare orde zou zijn beschouwd, zou verzoeker ongetwijfeld in hechtenis zijn gebleven ter bescherming van de door de wederpartij gestelde openbare orde.

Dat dit hier niet het geval is.

In een soortgelijke beslissing heeft dit gerecht beslist dat "

Toutefois, le Conseil observe que les seuls éléments relatifs à la condamnation pénale susmentionnée, ressortent de deux documents établis par les services du Service public fédéral Justice, datés des 19 et 21 août 2014, retraçant la situation pénale de l'intéressé, sans que le « caractère lucratif du comportement délinquant » du requérant y soit mentionné. Il estime en outre, à l'instar de la partie requérante, que dans la mesure où la condamnation du requérant - certes à une peine d'un an d'emprisonnement -, a été

assortie d'un sursis de cinq ans pour la moitié, la partie défenderesse ne pouvait raisonnablement et « légitimement » en déduire que le comportement du requérant était d'une gravité telle, justifiant la fixation d'une interdiction d'entrée d'une durée de huit ans. Partant, à défaut d'autre précision, le Conseil estime que la motivation de l'acte attaqué ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre sur quels éléments la partie défenderesse s'est, dans le cas d'espèce, fondée pour considérer que le comportement personnel du requérant constituait, à la date de la prise de l'acte attaqué, « une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

(RVB, arrest nr. 153.983 van 6 oktober 2015).

Dat de wederpartij derhalve niet kan concluderen dat verzoeker een ernstige, reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Dat de bestreden besluiten dus duidelijk in strijd zijn met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook met de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980, aangezien het bestreden besluit kennelijk slecht is gemotiveerd.

Overwegende dat de bestreden beschikking bovendien duidelijk in strijd is met artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

dat verzoeker op grond van artikel 6, lid 3, EVRM de nodige faciliteiten moeten worden geboden om zijn verdediging te organiseren

In de derde alinea van dit artikel staat: "Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

(a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden

(b) gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bij staan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt."

Het valt niet te ontkennen dat verzoeker, indien hij zou worden uitgezet, niet over de nodige faciliteiten zou beschikken om zijn eventuele verdediging voor te bereiden, aangezien hij zich op duizenden kilometers van BELGIË bevindt.

Dat hij in geval van een vonnis niet in aanmerking zou kunnen komen voor een opschorting of een uitstel met probatiemaatregelen, of zelfs niet voor een zelfstandige werkstraf.

Gelet op het voorgaande zijn de betrokken besluiten in elk geval in strijd met artikel 6 EVRM.

Ten slotte zou de tenuitvoerlegging van de litigieuze beslissingen verzoeker ernstig schaden, aangezien hij niet langer zou kunnen voldoen aan de voorwaarden die deze rechterlijke autoriteiten hem hebben gesteld.

Bijgevolg zou hij, in geval van terugkeer op Belgisch grondgebied, gevangen worden gezet wegens niet-naleving van deze voorwaarden, en met name van de volgende voorwaarden:

Justitiële voorwaarden:

1. van algemeen goed gedrag zijn en geen strafbare feiten plegen;

2. zich voor woensdag 23/02/2022 15.00 uur aanbieden bij het justitiehuis Gent gelegen te 9000 Gent, Cataloniestraat 6-9 telefoon 0en zich strikt houden aan alle richtlijnen en voorwaard en van de jüstitieassistent(c) in het bijzonder wat betreft voorwaarde 3;

3. actief naar werk zoeken, het eerste geschikte werk aanvaarden en door eigen toedoen geen aanleiding geven tot ontslag en hiervan de bewijzen voorleggen aan de justiteassistent(e) en zo nodig een voorafgaand opleiding volgen niet het oog op het vinden van een baan;

Politionele voorwaarden:

4. geen contact hebben - rechtstreeks of onrechtstreeks - met B. A. en D. A. en met personen die met hen verbonden zijn;

5. vast verblijf houden op zijn adres van inschrijving te weten (...) te 9000 Gent, en bij adreswijziging dit onmiddellijk ter kennis brengen aan de justitiecassistent(e) en politie;

6. een verbod zich buitenshuis te begeven tussen 19.00 uur 's avonds en 07.00 uur 's morgens behoudens voor beroepsredenen of opleiding - waarbij deze voorwaarde zich verantwoordt als noodzakelijk teneinde te voorkomen dat de in verdenkinggestelde zich zou begeven in situaties waarbij hij in de verleiding zou kunnen komen om strafbare feiten te plegen die zich vaak in avondlijke uren situeren nu er dan minder sociale controle is;

7. verbod zich in discotheken, danscafés, megadancing en muziekfestivals te begeven;

8. verbod zich naar het buitenland te begeven zonder voorafgaande toestemming van de onderzoeksrechter;

9. stipt en correct ingaan op alle uitnodigingen van politie en justitie.

De bestreden beslissingen lijken derhalve kennelijk onvoldoende met redenen omkleed en in strijd met de in het middel bedoelde bepalingen.

Dat de bestreden beslissingen verzoeker in feite beletten, te voldoen aan de probatie die hem bij de beschikking van de Raadkamer is opgelegd.

Dat de bestreden besluiten in dit opzicht in strijd zijn met artikel 40 van de Grondwet.

Bovendien heeft de Raad van State in beslissing nr. 142.666 van 25 maart 2005 geoordeeld dat "de wederpartij de verzoeker niet in kennis mag stellen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem belet te voldoen aan de voorwaarden die de onderzoeksrechter voor zijn vrijlating heeft gesteld, of dat de naleving van die voorwaarden buitensporig bemoeilijkt.

In casu blijkt dus dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met de artikelen 16, 21 en 22 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis en met de beschikking van de raadkamer van 21 februari 2022.

Dat er ook sprake is van schending door de wederpartij van het beginsel van de scheiding der machten

4. _____ Opgave van de feiten die aantonen dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden handelingen verzoeker ernstige en moeilijk te herstellen schade kan berokkenen

Overwegende dat de onmiddellijke uitvoering van de door de wederpartij genomen besluiten verzoeker ernstige schade zou berokkenen, aangezien hij in geval van uitzetting aan de grens van zijn land

- gedepoteerd worden naar een land waarmee hij geen banden heeft, omdat hij het al jaren geleden verlaten heeft

- Ontzegging van de mogelijkheid om zich naar behoren te verdedigen in de procedure die tegen hem is ingesteld en om niet te worden gehoord tijdens zijn proces;

- Verzoekers privéleven in BELGIË zou worden ontworcht;

- De integratie van verzoeker in BELGIË zou tot niets worden herleid;

Dat deze risico's nauw verband houden met de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Dat de schade bovendien moeilijk te herstellen is, omdat zij uiteraard niet afdoende met een geldsom kan worden vergoed.”

2.2. Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), samen met de verwerende partij, vast dat de verzoekende partij weliswaar de schending aanvoert van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, wat in dit geval ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”. Bij gebreke aan precisering welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker bedoelt, is dit onderdeel onontvankelijk.

2.3. Artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de eerste bestreden beslissing wordt de juridische grondslag duidelijk vermeld: artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing legt uit dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig paspoort op het ogenblik van zijn arrestatie en aldus niet voldoet aan het verplichte bezit van de documenten, opgesomd in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker weerlegt niet dat hij illegaal in het Rijk verbleef, nadat over zijn verzoek tot internationale bescherming definitief werd beslist (arrest nr. 260 919 van de Raad van 20 september 2021). De eerste bestreden beslissing zet uitvoerig uiteen waarom verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zo wordt verwezen naar de motieven van het aanhoudingsmandaat van 17 september 2021, naar de inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoering waar verzoeker weliswaar nog niet voor werd veroordeeld maar wel onder aanhoudingsmandaat is geplaatst. Verzoeker betwist deze omschrijving van de strafrechtelijke inbreuken niet.

De omschrijving van het plegen van drugsfeiten kan niet terug gevonden worden in het administratief dossier. Wel blijkt duidelijk dat uit het bevel tot aanhouding van 17 september 2021 dat bendevoering is weerhouden, met valsheid in informatica, externe *hacking*, verwerven van criminele vermogensvoordelen, omzetting van criminele vermogensvoordelen om illegale herkomst te verbergen en het verbergen van de aard, oorsprong, vindplaats, vervreemding, verplaatsing of eigendom van de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen. Verzoeker kent de betichtingen goed en legt een kopie van het aanhoudingsbevel neer bij de toegevoegde stukken aan het verzoekschrift.

De tweede bestreden beslissing meldt dat toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en meldt dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, gepaard gaand met de eerste bestreden beslissing, die wijst op de openbare orde die door verzoekers gedrag is geschaad omwille van de feiten, weerhouden in het aanhoudingsmandaat.

In dit verband wordt gewezen op het belang van de handhaving van de openbare orde en de immigratiecontrole.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent en bespreekt zodat het normdoel van de aangehaalde bepalingen is bereikt. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in deze bepalingen, blijkt niet geschonden.

2.4. Verzoeker verwijst naar zijn sociale en beroepsmatige integratie en het feit dat hij sinds 2018 in België woont en in België als werknemer en als vrijwilliger heeft gewerkt en daarenboven vriendschappelijke betrekkingen heeft kunnen aanknopen. Hij houdt voor dat hij talrijke vriendschappelijke betrekkingen heeft, zonder deze te preciseren. Verzoeker meent dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden aangezien men geen rekening heeft gehouden met het privéleven. Een dergelijke inmenging is volgens verzoeker niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen beschermd door artikel 8 van het EVRM moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Wel primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Uit artikel 8 van het EVRM vloeit een onderzoeksplicht voort, maar geen motiveringsplicht.

Verzoeker beschikt niet over een voortgezet verblijf. Hij verbleef slechts tijdelijk legaal in het Rijk tijdens de afhandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beoogt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, kenbaar gemaakt, worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Verzoeker houdt niet voor dat zijn familieleven geschonden is (ook al geeft hij hierover theoretische beschouwingen), maar wel diens privéleven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde geen familie, vrouw, noch kinderen te hebben in België (rapport DID van 1 en 7 oktober 2021).

Hij geeft een voornamelijk theoretisch betoog over het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM en stelt concreet slechts dat de elementen over zijn privéleven bestaan uit zijn verblijf in België (sedert 2018), zijn vriendschappelijke betrekkingen waarover hij niet uitweidt en zijn beroepsleven. Dergelijke grieven zijn te vaag om een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privéleven vast te stellen. Hij laat de verwerende partij en de Raad in het ongewisse aanduidingen te geven over zijn sociale integratie. Het beroepsleven op zich maakt nog niet een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig privéleven uit. Het verblijf van verzoeker in België sedert 30 juli 2018 is vrij recent.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In dit geval verduidelijkt verzoeker de concrete banden niet.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat een verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afweten van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*). Dit klemt nog meer nu verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarover verder meer.

Het is inderdaad zo dat uit de rechtspraak van het Europese Hof blijkt dat de term 'privéleven' niet op uitputtende wijze kan gedefinieerd worden maar uit de rechtspraak waarnaar verzoeker verwijst blijkt geenszins dat een vaag en algemene betoog, zoals *in casu*, voldoende is om een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

De verwijzing naar arresten van het Europees Hof die verzoeker gebruikt, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker theoretisch uitweidt over het begrip "familieleven" in het kader van artikel 8 van het EVRM volstaat de vaststelling dat verzoeker evenmin enige concrete aanduiding geeft over een mogelijks bestaan van een familieleven of gezinsleven in België. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Verzoeker meent dat het onjuist is om zich te beroepen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en te beweren dat hij geen adres in België heeft aangezien hij altijd op hetzelfde adres zou verblijven en dat de beschikking van de Raadkamer dit vermeldt. Volgens verzoeker is het risico op onderduiken daardoor dan ook illusoir.

Deze grief is niet dienstig. De bestreden beslissingen wijzen op het gegeven dat verzoeker niet over een officieel adres beschikt wat anders is dan een feitelijk adres.

Bovendien stoult de eerste bestreden beslissing op het gegeven dat verzoeker geen houder is van de documenten, vereist in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat hij over een geldig visum beschikt. Dit wordt niet weerlegd. Dat op zich al volstaat om de eerste bestreden beslissing te nemen. De eerste bestreden beslissing maakt in haar motieven gebruik van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, met name de vaststelling dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Daarnaast wijst de Raad erop dat verweerders beoordeling van het risico op onderduiken berust op objectieve criteria, zoals vastgelegd in artikel 1, §2, van de Vreemdelingenwet. Door het tegenspreken van het risico op onderduiken, weerlegt verzoeker de vaststelling van voormelde objectieve criteria niet. Daarenboven gaat verzoeker eraan voorbij dat de voorwaarden van zijn voorlopige invrijheidstelling slechts geldig zijn voor drie maanden. Gelet op deze elementen en gezien het feit dat verzoeker geen andere concrete elementen aanvoert, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om te stellen dat er *in casu* sprake is van een risico op onderduiken. Minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, toont verzoeker geen belang bij de grief dat het bestaan van een risico op onderduiken viseert.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet handelt over de termijn waarover verzoeker beschikt om het grondgebied te verlaten en dat hij geenszins uitlegt op welke wijze de termijn om het grondgebied te verlaten hem schaadt. Inmiddels is de termijn van dertig dagen verstreken en heeft er zich geen gedwongen verwijderingsmaatregel voorgedaan.

Het inreisverbod is overigens slechts op drie jaar bepaald zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenmin gebruik heeft gemaakt van artikel 74/11, laatste zin, van de Vreemdelingenwet:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker poneert dat hij geen werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de samenleving is. Deze grief gaat voorbij aan de juiste lezing van de bestreden beslissingen. Bijgevolg diende de verwerende partij niet aan te tonen dat verzoekers gedrag een ernstige bedreiging vormt dat actueel en werkelijk is.

Verzoeker weerlegt evenmin de vaststelling dat hij een bedreiging voor de openbare orde vormt. Verzoeker verwijst naar de beschikking tot invrijheidstelling onder voorwaarden van 21 februari 2022, ook voorhanden in het administratief dossier. Deze beschikking stelt dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan van de strafrechtelijke inbreuken, opgesomd in de beschikking, en motiveert bovendien:

“(…)

Overwegend dat navolgende maatregelen volstrekt noodzakelijk zijn voor de openbare veiligheid; Overwegend dat de hierna vermelde feitelijke omstandigheden van de zaak en die welke eigen zijn aan de persoonlijkheid van de inverdenkinggestelde voorhanden zijn, die de voorlopige hechtenis wettigen, gezien de criteria bepaald in par. 1 van art. 16 van de wet van 20 juli 1990; Overwegende dat de aanwijzingen van schuld onder meer gelegen zijn in de politionele vaststellingen en in het bijzonder de verklaring van het slachtoffer, de voorliggende gegevens mbt. banktransacties en de bewakingsbeelden van verdachte geldafhalingen en pogingen daartoe alsook van aankopen waarvan foto's voorliggen en waarop de inverdenkinggestelde voorkomt eveneens zijn er de gegevens inzake bankzaken die voorkomen op de gsm. van de inverdenkinggestelde; er zijn derhalve ernstige aanwijzingen dat de inverdenkinggestelde betrokken is bij een bende die zich inlaat met feiten van valsheid in informatica en “hacking” en zich tevens bezighoudt met de witwas van de opbrengsten hiervan; dergelijke feiten - zoals daartoe aanwijzingen zijn - wijzen op een ingesteldheid zonder enig respect voor de eigendomsrechten van anderen, brengen de gedupeerden ernstig financieel nadeel toe en beroeren de samenleving zodat zij evident van aard zijn de openbare veiligheid in het gedrang te brengen; het gevaar op recidive is bestaande gelet op het schijnbare gemak waarmee de feiten - zoals daartoe aanwijzingen zijn - zouden gepleegd zijn geweest alsook gelet op het zeer lucratief karakter van dergelijke feiten- zoals daartoe aanwijzingen zijn - en de actueel eerder beperkte bronnen van inkomsten waarover de inverdenkinggestelde beschikt. Gelet op de artikelen 16, 35 en 37 van de wet van 20 juli 1990; Gelet op

*de stand van het dossier op vandaag waardoor het gevaar voor collusie niet langer aan de orde is Gelet op de vaststelling dat de opgelegde voorwaarden van aard zijn om de openbare veiligheid te garanderen en het gevaar op recidive te neutraliseren.
(...)"*

Zo mocht verzoeker zich onder meer niet buitenshuis begeven tussen 19 uur 's avonds en 7 uur 's morgens, niet in discotheken, danscafés, megadancing en op muziekfestivals. Het gevaar voor recidive werd erkend. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon dan ook op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat er een bedreiging voor de openbare orde bestond. Ook de verwijzing naar het aanhoudingsbevel is pertinent. Het is niet kennelijk onredelijk dat in dit geval de verwerende partij zich steunt op het aanhoudingsbevel.

Het vermoeden van onschuld belet het bestuur niet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijk veroordeling.

Integendeel met wat verzoeker voorhoudt, maakt in dit geval de voorwaardelijke invrijheidstelling niet dat de verzoeker geen bedreiging vormt voor de openbare orde, ook al zou nog geen veroordeling bestaan. Het geval, behandeld in het arrest 153 983, is niet vergelijkbaar. Trouwens in het Belgische rechtssysteem kennen de arresten van de Raad geen precedentswaarde en moet elk geval op zijn eigen merites beoordeeld worden. De bestreden beslissingen stellen evenmin dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt.

In dit verband, ten overvloede, herhaalt de Raad dat verweerder, wat de duur van het inreisverbod betreft, geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor een duur van meer dan vijf jaar in welk geval de onderdaan van het derde land een ernstige bedreiging moet vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals voorzien in het vierde lid van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de beschikking van de onderzoeksrechter geen uitspraak doet over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker: dit is een prerogatief van de verwerende partij.

Voorts blijkt uit het aanhoudingsbevel en de beschikking tot voorwaardelijke invrijheidstelling dat het gevaar op recidive geenszins is uitgesloten. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij geen bedreiging voor de openbare orde meer kan vormen en dat zijn gedrag niet kan geacht worden de openbare orde te schaden.

Er moet ook worden benadrukt dat verzoeker niet zonder meer een parallel kan maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht. Dat de onderzoeksrechter een verdere voorlopige hechtenis van verzoeker niet meer strikt noodzakelijk achtte voor de openbare veiligheid – waarbij dient te worden opgemerkt dat de voorlopige hechtenis een vorm van vrijheidsberoving betreft in het kader van een onderzoek in strafzaken waarin de schuldvraag nog niet definitief is beslecht, derwijze dat deze aan zeer strikte voorwaarden is verbonden – houdt niet in dat verweerder het gegeven, dat verzoeker in verband wordt gebracht met zwaarwichtige strafbare feiten, niet langer zou kunnen weerhouden om hieraan verblijfsrechtelijke gevolgen te koppelen. Verweerder beschikt ter zake over een eigen beoordelingsbevoegdheid en is hierbij niet gebonden door de beoordeling van de onderzoeksrechter inzake het al dan niet handhaven van de voorlopige hechtenis. Verwerende partij mag een eigen beoordeling doen binnen het domein van het vreemdelingenrecht op basis van de voorliggende feiten. Dit geldt des te meer nu verzoeker gedurende een aantal maanden was aangehouden en dat zijn voorlopige vrijlating enkel werd toegestaan onder strikte voorwaarden, zoals verzoeker zelf stelt. Deze elementen wijzen er geenszins op dat verzoeker intussen niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld, hetzij dat verzoekers gedrag geen bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verweerder heeft gemotiveerd waarom hij op basis van de voorliggende gegevens van mening is dat verzoeker kan worden geacht een gevaar te kunnen vormen voor de openbare orde en, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Het gegeven dat de onderzoeksrechter na enkel maanden de voorlopige hechtenis niet langer noodzakelijk achtte in het kader van het strafrechtelijk onderzoek en verzoeker vrijliet onder strikte voorwaarden, maakt geenszins dat hierover anders moet worden geoordeeld.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

2.6. Verzoeker voert de schending van artikel 6 van het EVRM aan.

In eerste instantie stelt verzoeker dat hij de nodige faciliteiten moet krijgen om zijn verdediging te organiseren. Verzoeker maakt door voor te houden dat hij zijn verdediging niet kan voeren als hij in het herkomstland is, niet duidelijk waarom niet.

Verzoeker kan zich laten verdedigen en vertegenwoordigen door een advocaat en de stelling dat hij dan niet in aanmerking komt voor een opschorting, uitstel van de straf of een zelfstandige werkstraf is louter hypothetisch. De omstandigheid dat de verzoeker van het Belgische grondgebied zou worden verwijderd, belet hem niet zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op de verzoeker niet de wettelijke verplichting rust om persoonlijk te verschijnen (cf. RvS 25 maart 2004, nr. 129.727).

Verzoeker voert in dit verband ten slotte aan dat hij zich beschikbaar moet houden voor het gerechtelijk onderzoek, zoals dit volgt uit de beschikking van de onderzoeksrechter van 21 februari 2022. Hij stelt dat de bestreden beslissingen hem verhinderen zich correct te verdedigen in en mee te werken met het gerechtelijk onderzoek en hem hinderen om de opgelegde voorwaarden na te leven.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat de door de onderzoeksrechter opgelegde voorwaarden golden voor een periode van drie maanden. Ten tijde van het uitspreken van dit arrest is deze termijn voorbij.

Bovendien is de voorwaarde van zich niet naar het buitenland te begeven, gesteld met de toevoeging “zonder toestemming van de onderzoeksrechter”. Verzoeker toont niet aan dat hij een toestemming heeft gevraagd om gevolg te geven aan de eerste bestreden beslissing. Niets wijst erop dat de onderzoeksrechter geen toestemming zou geven ter uitvoering van de eerste bestreden beslissing. De overige voorwaarden hebben slechts betrekking op de situatie indien verzoeker in België verblijft. Verzoeker kan overigens steeds de opheffing, minstens de opschorting, van de tweede bestreden beslissing vragen indien zou blijken dat de opgelegde voorwaarden zijn aanwezigheid in België noodzakelijk, zoals de vraag om in te gaan op uitnodigingen van politie en justitie.

Er blijkt ook geenszins dat het inreisverbod hem verhindert om ter beschikking te blijven van de Belgische gerechtelijke autoriteiten en evenmin dat de onderzoeksrechter bij een mogelijke verlenging van de voorwaarden voor de voorlopige hechtenis, die initieel voor drie maanden werden opgelegd, geen rekening heeft willen houden met de door verweerder genomen beslissingen. Verzoeker heeft de mogelijkheid om de opschorting van het inreisverbod te vragen (in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet), opdat hij kan voldoen aan eventuele oproepingen door de Belgische gerechtelijke autoriteiten en/of om eventuele proceshandelingen bij te wonen.

Het is dus geenszins zo dat de bestreden beslissingen verzoeker noodzakelijkerwijze verhinderen zich correct te verdedigen in en mee te werken met het gerechtelijk onderzoek. In dit geval blijkt evenmin uit de beschikking van de onderzoeksrechter dat verzoekers aanwezigheid noodzakelijk is omwille van het onderzoek zelf. Verzoeker geeft hierover geen concrete aanwijzingen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 142.666 van 25 maart 2005 van de Raad van State, merkt de Raad op dat het citaat al niet correct is omdat het een Franstalig arrest betreft, dat bovendien zich enkel diende uit te spreken over de vordering tot schorsing. Elk geval dient op zijn eigen merites beoordeeld te worden.

Verzoeker legt voor het overige niet uit op welke wijze “de scheiding der machten” zou geschonden zijn. De Raad acht zich onbevoegd om een beoordeling te verrichten aangaande “de artikelen 16, 21 en 22 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis”.

2.7. Artikel 40 van de Grondwet bepaalt:

“De rechterlijke macht wordt uitgeoefend door de hoven en rechtbanken. De arresten en vonnissen worden in naam des Konings ten uitvoer gelegd.”

De bestreden beslissingen vormen geen arrest of vonnis in de zin van deze bepaling.

2.8. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, zo ontvankelijk, niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN